

i saa Tilfælde vilde forøges, har afholdt Ministeriet fra at fremsætte et saadant Forlangende. Naar man altsaa har indskrænket Forslaget om Bataillonernes Forsyning med faste Officerer til det samme ringe Antal, som er foreslaaet af Forsvarscommissionen, er det deraf ligefrem blevet en Følge, at man kun har turdet paaregne en Krigsstyrke for Bataillonens af 800 Mand. Der gives ganske vist enkelte Tilfælde, hvor Bataillonernes Styrke med Fordeel kan bringes til 1000 Mand, saaledes navnlig, naar der kun er Tale om Forsvar af et befæstet Punkt. Men i aaben Mark er den rigtige og forstandige Førelse af de taktiske Afdelinger en Sag af saa afgjørende Betydning, at der vil være langt større Udsligt til et gunstigt Udfald af Kampen, naar Fjenden mødes med et større Antal vel førte Batailloner og Compagnier, selv om hver af disse er af noget mindre Styrke, end af det samme Antal Menige, fordeelte i saa store Batailloner og Compagnier, at de i samme Dieblis, som de ere sendte frem imod ham, ikke længere kunne siges at være i Føremes Haand, og saaledes istedetfor at være Led i kæmpende Afdelinger synke ned til at være et Antal af enkeltkæmpende Mænd.

Naar Bataillonernes Krigsstyrke imidlertid kun er paaregnet til 800 Mand — hvilken Styrke tænkes stadig vedligeholdt ved Erstatningsmandskab fra Depotafdelingen — bliver det samlede Infanteri, som i de 21 Liniebatailloner kan sendes mod Fjenden, indskrænket til 16800 Mand, medens Forsvarscommissionen ved at forøge Bataillonsstyrken til 1000 Mand naaer en Styrke af 21000 Mand. Begge disse Størrelser ere imidlertid under den Styrke af 25000 Mand, som af Krigsministeren og Marineministeren ved Skrivelse til Forsvarscommissionen af 30te Mai 1866 (Commissionsbetænkningens Bilag B. VIII.) ere forlangte som mindgaaelig nødvendige til Felthæren — et Forlangende, som af selve Forsvarscommissionen er anerkjendt for ingenlunde at være overdrevent, naar der tages Hensyn til de

vanffelige Opgaver, der vilde blive stillede Hæren i en ny Kamp for Landets Uafhængighed.

Men, idet Nødvendigheden af at kunne forøge Felthærens Infanteri udover de 16800 Mand er fremtraadt klart, har Ministeriets Bestræbelser maattet gaae ud paa at anvise Midler, der ikke vare altfor bekostelige, til at skaffe Forøgelsen tilveie. Tilstedeværelsen af et større Antal fulde Fredscadrer vilde utvivlsomt have været det meest betryggende Middel; men af Hensyn til dettes Kostbarhed er man bleven staaende ved et Forslag om at give det halve Antal Forstærkningsbatailloner en noget fastere Organisation end de andre, saaledes at disse ved Optagelsen af yngre Mandskab end det egentlige Forstærkningsmandskab kunne blive satte i Stand til, om end med et noget længere Varfel end Linieafdelingerne, at sendes mod Fjenden. Det er derfor, at der, som alt tidligere nævnt, er fremsat Forslag om istedetfor de til Brigaderne af Forsvarscommissionen paaregnede 20 Forstærkningsbatailloner at organisere 10 Reserverebatailloner og 10 Forstærkningsbatailloner. Forsvarscommissionen har i sin Betænkning Side 27 udtalt sig for, at der anvendes særlig Omhu paa at forsyne Forstærkningsbataillonerne med dygtige, høiere Officerer til Bataillons- og Compagnichefposterne, og derhos udhævet, at det vil være nødvendigt at ansætte en Stabsofficer af Linien som Bataillonschef. Skulle Reserverebataillonerne saaledes, som i dette Lovudkast paaregnet, kunne afgaae til Forøgelse af Felthærens Afdelinger, maa deres Mobilisering — navnlig under de Forhold, som ere betegnende for den sidste Tids Krige — kunne skee nogenlunde hurtigt og sikkert, og foruden Chefkerne for Bataillonerne maae derfor tillige Compagnicheferne være tilstede i Hærens Fredscadrer paa en saadan Maade, at de ved deres tidligere Tjeneste ere i Stand til oieblikkelig at overtage det vanffelige Hverv at organisere og indøve Compagnierne, uagtet disse ringe Forsyning med faste Befalingsmand, og senere tilfredsstillende at løse den endnu vigtigere Opgave at føre de saaledes dannede Afdelinger mod Fjenden. Da Capitainerne af Forstærkningen i Reglen tæn-